han er uberegnelig. Han er sprungen til Venstre adskillige Gange. Han kom her ind i Rigsdagen ved Højres Hjælp, Anbefaling og Støtte. I 1894 sprang han pludselig til Venstre og væltede Forliget — ja, han kom ikke til at vælte det, men han bidrog til at ødelægge dets Frugter; han var med til at ødelægge Sammensmeltningen, idet han svigtede den Mand, som for et Par Aar siden havde ydet ham sin Valgvejledning til at slaa Hørup i Køge. Han sprang til Venstre den Gang, og han har gjort det senere. Under den vestindiske Krise i 1902 sprang han pludselig ned i Klosterskoven ved Borup og forkyndte Krig mod de kongevalgte Landstingsmænd, han er det uberegnelige Element i dansk Politik, som springer snart til den ene og snart til den anden Side. Jeg hørte forleden Dag paa et Møde her i København en af hans gamle Partifæller, det tidligere Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen), karakterisere denne Mand paa denne Maade: Man skulde tilbage forud for Anders Sandøe Ørsted, ja, man skulde tilbage til Frederik den 6te, til Enevoldstiden, for at finde en Justitsminister af samme Type som denne, eller rettere, man skulde helt tilbage til de østerlandske Despoter. Der er noget deri, naturligvis sans comparaison, naturligvis cum grano salis, men der er alligevel noget deri, der er en Kerne deri. Han er en Harun al Raschid, han, som gik rundt og gjorde ondt og godt, som det kunde træffe sig, besøgte sit Folk, samtalte, spiste og drak med dem og var en ganske jovial og elskværdig Selskabsmand. Det er jo saaledes, at Justitsministeren er bleven ret populær i visse Haandværkerkredse her i København. Han kan snakke med dem ved Middagsselskaber; *deres* Vitser ligge ikke over hans Horisont, og hans Vitser ligge ikke under deres; der er et vist fælles Niveau. Saadan en Slags god Harun al Raschid er han til en vis Grad. Han kan træffe det rigtige i enkelte Tilfælde og komme til at gøre noget godt, men han træffer det gale i 10 af 12 Tilfælde, desværre. Saadan gaar han ud om Dagen. Om Natten har han onde Drømme — jeg ved ikke, om det kommer af de mange Middagsselskaber, han kommer til — og saa skulle Folk have Bastonade den næste Dag. Saa indbragte han dette Lovforslag, som han nu er i Færd med at gennemføre . . . *(Ellinger:* Til Sagen!) Ja, naturligvis faar den højtærede Justitsminister Hjælp fra Højres Side, endogsaa fra den Del af Højre, som ellers ikke støtter ham i denne Sag. — Jeg tror ikke, at det er uden Betydning at sige, at dette, at de konservative Kredse nu flokke sig om ham, maaske i Virkeligheden vil komme dem dyrt til at staa. Ligesom Reaktionen her i Europa har bygget paa Rusland, men nu ser, at Rusland falder, saadan turde de konservative maaske ogsaa i den højtærede Justitsminister finde deres Russer, som er lige saa svag som Rusland selv. Han er ikke noget at bygge paa, nej tværtimod, naar Konservatismen løber ud i Demagogi, saa er den mod Slutningen af sin Løbebane. Vor egen russiske Gud staar ogsaa paa Lerfødder. Det begynder nu at revne og sprække der ude omkring, og jeg tror, at det, som sker nu i disse Dage her i København, vil aabne Blikket for mange ude omkring paa Landet.

Jeg vender mig til mine Kolleger af Venstrereformpartiet, som er Flertal her i Salen, og siger til dem: Hvor længe tro De, at dette Regimente, dette personlige Regimente, dette personlige Villiesherredømme vil vare? Denne Blomst har kun kunnet udfoldes under disse ganske særlige Omstændigheder, men heldigvis — og det er den Trøst, jeg søger i Dag — varer det ikke saa længe. Denne Lov er jo kun bestemt til at vare i 6 Aar; det er ogsaa noget, vi have afvristet Ministeren; det havde han ikke tænkt, da han oprindelig forelagde sit Lovforslag; det hører til Tornene paa denne Ærens — eller det modsattes — Sejrsgang her i Tinget, at Loven kun skal vare i 6 Aar. Det er min Trøst her i Dag, at om 6 Aar er der en anden Folkemening, og at saa er der en anden Regering end nu og en bedre Parlamentarisme og en bedre Justitsminister, end vi have i Dag. Dette er mit sikre Haab, og jeg tror, at hele denne Sags Behandling, hele det Demagogi, som den højtærede Justitsministers personlige Herskelyst er løbet ud i, vil i ikke ringe Grad bidrage til, at der rejser sig et andet Flertal, som om 6 Aar ikke paa nogen Maade vil forny denne Lov. Mange Demokrater ude omkring paa Landet ville i disse Dage lægge Mærke til Justitsministeren, der anbefaler det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) til Valg, denne gamle Provisorist, denne gamle Fæstningsbygger, denne — jeg ved ikke, hvad man skal kalde det — Mand, som i 1894 var med til at gennemføre den grundlovstridende Valgkredslov, som den højtærede Justitsminister den Gang protesterede imod — da var han i det Hjørne eller i det Lune. Denne